

[Indenrigsministeren.]

af de unge inden for administrationen lægger mere vægt på den side af uddannelsen.

Peter Nielsen: Jeg vil gerne takke den højtærede indenrigsminister for svaret. Jeg er glad over, at vi for så vidt er enige om sagens realitet, selv om jeg er en lille smule chokeret over at få at vide, at man fra offentlige kontorer ikke skriver bevidst. Men jeg er ked af, hvis denne sag skulle drukne i lutter sympati, for der er jo i alle kredse sympati for, at vi efterhånden går over til en mere normal sprogbrug også i de offentlige institutioner.

Ministeren hævdede, at en skrivelse skal være rigtig. Ja men fordi den er skrevet på godt dansk, kan den godt være rigtig. Nu sagde ministeren, at der i den omtalte skrivelse manglede en slutsætning. Det er rigtigt, at den nævnte afslutning kunne have været medtaget, og så kunne alt det andet i og for sig have været sparet, for der er jo også det ved hele sagen, at denne skrivemåde tager en masse tid og koster en masse penge for det offentlige. Jeg har i disse dage fået henvendelser fra mange folk, og bl. a. har der været en mand hos mig, som siger, at han hvert år får en skrivelse fra en offentlig institution, og han har moret sig med at tælle op, at den i år indeholdt 368 ord. Da han ved hjælp af en jurist fik den oversat, viste det sig, at det kunne siges kort og godt: vi fortsætter uforandret i det kommende regnskabsår. En sådan skrivelse har han modtaget hvert år 10 år i træk fra en offentlig institution; det er spild både af tid og af skatteydernes penge.

Jeg henstiller atter til ministeren, at man ikke bare har sympati for tanken, men at der også gøres et eller andet derved, og det er rigtigt, at centraladministrationen i så henseende kan give amter og kommuner et strålende eksempel.

Hermed sluttede spørgsmålet.

Af *Vagn Bro* til udenrigsministeren:

„Kan udenrigsministeren oplyse folketinget, om det forholder sig således, at det med rette kan siges, at Danmarks ambassadør i Teheran har ydet sin bedste hjælpeindsats til fordel for de tre unge

lægestuderendes kalamiteter i Persien for nylig?“

Vagn Bro: Vi befinder os øjensynligt i en vis afspændingstid, og vi befinder os samtidigt som følge deraf i en udpræget rejsetid, hvor mangfoldige mennesker begiver sig til fremmede lande. Lige som fremmede statsborgere måske i vort eget fredelige land af og til kommer i ikke behagelige situationer, hvor de må henvende sig om hjælp hos Danmarks offentlige myndigheder — det kender vi f. eks. i udpræget grad inden for det danske politi, og vi må dér træde til uden hensyn til de enkelte personers stand — således vil det samme kunne ske for danske statsborgere, der rejser i fremmed land, og de vil da ganske naturligt henvende sig ikke alene til det fremmede lands politi, men også til danske udstationerede myndigheder.

Der er nu sket det, at tre unge danske lægestuderende, der vist har tjent nogle penge på svenske hospitaler, har begivet sig til udlandet i en bil og med et udstyr, der for disse unge menneskers vedkommende repræsenterer et meget stort beløb, ca. 36 000 kr. I Teheran bliver bilen med udstyr stjålet, skønt de parkerede den — for øvrigt efter forgæves at have søgt plads i den danske ambassade — på en rolig villavej, endda så vidt jeg ved, ved en ejendom, der lå mellem to generalers huse.

De unge mennesker, som jeg ikke kender — og det er også ganske underordnet, dette er et principielt spørgsmål — henvender sig til den danske ambassade, og jeg må for øvrigt tilføje: hvor i Teheran skulle de ellers henvende sig? De mener, at de ikke dér har fået den hjælp, de havde krav på, og påstår derunder, at det varede fem dage, før de fik ambassadøren i tale, endda på ganske særlige betingelser, og endvidere, at nu har ambassadøren „sat“ sig på sagen, og at den skal gå ad protokolvejen — det er jo et ganske særligt forhold.

Jeg vil håbe, at denne fremstilling ikke er, om jeg så må sige, helt rigtig, men med al den tale, der i den senere tid har været om forholdene i det høje udenrigsministerium, ville jeg finde det rigtigt, om den højtærede udenrigsminister ville redegøre nærmere for denne sag. Den højtærede